

## "Ens deixa feina per fer", per Jordi Pujol

Dg, 8/11/2009 per Homenatge cívic...

[Joan Carrera](#)

**Jordi Pujol**, expresident de la Generalitat

*Publicat el 4 d'octubre de 2008 a [l'Avui](#)*

Vaig conèixer mossèn Joan Carrera de vicari a la parròquia de la Barceloneta. A finals dels 50. M'hi va adreçar en Jaume Nualart. Parlàvem de l'Església, de Catalunya (era l'època del CC), dels problemes econòmics i socials de molta gent, dels immigrants que començaven a arribar sobretot del sud d'Espanya. Em va ajudar a entrar en alguns ambients d'immigració i, també, de joves del barri.

Anys més tard el vaig retrobar de rector a Llefià. Seguïem tenint les mateixes coincidències, catalanes, democràtiques i d'obertura eclesial. I també vaig tenir-hi contacte a la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet. Tot indrets que requerien una vocació pastoral i una sensibilitat social fortes. Però mentrestant havien passat coses. Per començar, el Vaticà II. "El nostre somni", havia dit recentment, "va ser el Vaticà II". I l'Església estava esperançada, però al mateix temps trasbalsada per la dificultat d'aplicar bé i serenament les conclusions del Concili.

Per altra banda a Catalunya hi havia hagut canvis econòmics i socials importants. I molta gent s'organitzava ja; per exemple, CCOO. I en el món cristià apareixien noves inquietuds de tota mena, sobretot polítiques i socials.

Un home de fe

Cal recordar que el bisbe Carrera abans que res ha estat un capellà. Un home de fe. Un home d'Església. I que tots els compromisos que ha anat agafant a la seva vida deriven d'aquest primer compromís. I que a més ha estat un home amb un fort sentiment de país. Un catalanista de cap a peus. Aquests dos sentiments el varen portar a assumir responsabilitats de tota mena. Que varen anar des d'impulsar editorials de signe democràtic o d'esperit conciliar a facilitar locals a les naixents CCOO, des d'impulsar el Grup Cristià de Drets Humans a assistir amb en Josep Castaño de l'Acció Catòlica Obrera a la fundació de CDC a Montserrat l'any 1974. Tot això dibuixa un personatge humanament entranyable i tendre. I amb un sentit molt agut del compromís. Envers Déu, envers Catalunya i envers les persones, la gent. Capaç de patir pels altres.

Finalment, la mort del bisbe Carrera obliga a fer una altra mena de reflexió. Durant bona part del segle XX a Catalunya hi ha hagut un moviment d'Església molt implicat amb el país i molt fidel a les seves arrels; molt romà, és a dir, lligat al tronc central de l'Església; molt vinculat amb els corrents renovadors del catolicisme; molt dialogant dintre i fora de l'Església; popular i alhora amb qualitat intel·lectual; amb defectes, insuficiències i tares, però amb esperit de superació.

Catalana i universal

Tot plegat era una promesa per a l'Església, la catalana i la universal, i una promesa per al nostre país. Una esperança per a tota la societat. Però una promesa

que requeria ser respectada, no ser escapçada, no ser objecte ni d'apostes imprudents ni, menys encara, de maniobres d'ofec.

El bisbe Carrera ha estat un molt alt representant d'aquesta Església que fou una promesa i que ha estat i és objecte d'arraconament, però que segueix essent una esperança. Que no hem de permetre que sigui ofegada. Ens hem de comprometre que no ho sigui. Ens hi ajudarà ser fidels a la seva manera de fer i de ser.

Viure el missatge que mossèn Carrera va començar a teixir a Sant Miquel de la Barceloneta, que ha passat per tants barris de gent senzilla, que ha fet doctrina i pensament, que ha aconsellat i instruït polítics i sociòlegs, que ha estat alhora home de fe i home d'obres, que ha assolit alts nivells i ha estat sempre capaç d'arribar al cor.